

Prof. dr hab. Dariusz Samól
Dziedzina: sztuki muzyczne
Dyscyplina artystyczna: instrumentalistyka

Szczecin dnia 20.06.2020 r.

Zlecniodawca recenzji

Akademia Muzyczna w Krakowie, w związku z art.179 ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2018 roku oraz zgodnie z § 12 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 roku w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. 2018 poz. 261)

Dotyczy

Uchwały Rady do Spraw Dyscypliny - Sztuki Muzyczne Akademii Muzycznej w Krakowie nr 23/2020 z dnia 17 lutego 2020 roku w sprawie:
wyznaczenia recenzenta

Do nadesłanego mi przez Panią Przewodniczącą Rady do Spraw Dyscypliny - Sztuki Muzyczne dr hab. Moniki Gardoń-Preinl pisma sygnowanego datą 9 marca 2020 roku, informującego o podjęciu przez Radę uchwały nr 23/2020 z 17 lutego 2020 roku o wyznaczeniu mnie recenzentem przewodu doktorskiego Pana mgra Jakuba Jarosza pt. „Rozwój i znaczenie belgijskiej muzyki saksofonowej od połowy XIX wieku do czasów współczesnych“ zostały dołączone: dokumentacja kandydata oraz pismo Przewodniczącej z dnia 20 kwietnia 2020 roku zlecające mi opracowanie recenzji w wymienionym przewodzie doktorskim, zlecenie podjęte na podstawie ustawy z dnia 14.03.2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r. poz. 1789 z późniejszymi zmianami).

Stwierdzam, iż przedłożona dokumentacja została sporządzona prawidłowo.

Podstawowe dane o kandydacie

Pan Jakub Jarosz urodził się w 1991 roku w Jaworznie.

W 2004 roku ukończył z wyróżnieniem naukę gry na saksofonie w Szkole Muzycznej I stopnia im. G. Bacewicz w Jaworznie w klasie mgr Jerzego Senddeckiego. W latach 2004 – 2010 kontynuował edukację w klasie saksofonu mgr Bernarda Steuera w Państwowej Ogólnokształcącej Szkole Muzycznej II stopnia im. Karola Szymanowskiego w Katowicach. Po jej ukończeniu, w latach 2010 - 2012 studiował na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie pod kierunkiem prof. Pawła Gusnara. W latach 2012 - 2015 odbył studia w Konserwatorium Królewskim w Brukseli w klasie saksofonu Alaina Crepina i Simona Diricq, które ukończył z wyróżnieniem.

W tym samym roku kandydat rozpoczął studia doktoranckie w Akademii Muzycznej IM. Karola Lipińskiego we Wrocławiu. W treści życiorysu doktorant pisze, iż kontynuuje on studia we Wrocławiu, jednak z dalszego fragmentu biogramu dowiadujemy się, że w 2018 roku podjął on naukę na studiach III stopnia w Akademii Muzycznej w Krakowie pod kierunkiem prof. Andrzeja Rzymkowskiego i pozostaje obecnie studentem III roku tej uczelni. Można zatem domniemać, iż przerwał on studia we Wrocławiu, jednak nie ma o tym mowy w życiorysie Pana Jarosza.

W 2017 roku kandydat podjął studia podyplomowe w Królewskim Konserwatorium w Brukseli na kierunku Kameralistyka oraz Koncertmusician (Muzyk Koncertujący), uzyskując w 2018 roku dyplom z wyróżnieniem.

W okresie kształcenia zarówno w szkole muzycznej, jak i później w czasie studiów, Pan Jarosz uczestniczył w wielu warsztatach saksofonowych, festiwalach i konkursach. Spośród konkursów najważniejszym dla doktoranta był Międzynarodowy Konkurs Adolphe Saxa w Dinant, gdzie w 2013 roku został półfinalistą. Ponadto doktorant legitymuje się wieloma sukcesami konkursowymi odniesionymi m.in. na konkursach takich jak: Festiwal Muzyki w Wołgogradzie w 2007 roku, Międzynarodowy Konkurs Saksofonowy w Łodzi w 2015 roku (półfinalista), Międzynarodowy Festiwal „Golden Sax” w Odessie (2015, II nagroda), Międzynarodowy Konkurs Pushkinsax w Moskwie (2017, II nagroda i Nagroda Specjalna), Konkurs Jean-Marie Londeixa (2017, półfinalista) Międzynarodowy Konkurs Muzyki Kameralnej im. Luigi Nono w Rivoli (2017, finalista).

Kandydat brał również udział w prestiżowych festiwalach takich jak: Festiwal Saksofonowy w Andorze w 2013 roku, obchody 200 rocznicy urodzin Adolpha Saxa w Brukseli w 2014 roku (występy z Ensemble International de Saxophones du Conservatoire i japońskim Mi Bemol Ensemble), oraz w Światowym Kongresie Saksofonowym w Strasbourgu w 2015 roku. W 2016 roku z pianistką Agatą Hańko, z którą współtworzy duet Classicspair zadebiutował w Carnegie Hall w Nowym Jorku. W latach 2018 i 2020 wraz z tym zespołem odbył kolejne trasy koncertowe po Stanach Zjednoczonych. W 2018 roku duet nagrał clip do swojej debiutanckiej płyty pt. „Sparks”, która ukazała się nakładem wydawnictwa DUX rok wcześniej. W 2018 roku kandydat wystąpił z koncertem w Akademii Muzycznej w Krakowie, a w styczniu 2019 roku zagrał w Konserwatorium w Sankt Petersburgu, gdzie poprowadził także warsztaty saksofonowe. Podczas studiów w Brukseli jako członek 17 osobowego akademickiego zespołu saksofonowego Ensemble International de Saxophones koncertował w Belgii, Francji, Luksemburgu i na Litwie oraz akompaniował solistom - laureatom wcześniejszych edycji Konkursów Saksofonowych w Dinant: Vincentowi Davidowi, Hiroshi Harze, Nikicie Ziminowi, Alexandrowi Doisy. Wraz z tym zespołem wystąpił w

nagraniach muzyki Alaina Crepina na płytach CD: *Saxophone Music of Alain Crepin* (2016) i *A Tribute to Sax* (2016).

W ciągu ostatnich lat mgr Jakub Jarosz wielokrotnie uczestniczył w charakterze słuchacza w koncertach, warsztatach saksofonowych i lekcjach mistrzowskich prowadzonych przez uznanych w świecie saksofonistów i pedagogów jak Claude Delangle, Daniel Gauthier, Timothy Mc Allister, Vincent David, Jeromy Laran, Dragan Smerec, Klaus Olesen, Christopher Bois, Johann van der Linden, Sergiej Kolesov, Detlef Bensman, Christian Wirth, Christophe Grèzes, Philippe Braquart, Simon Diricq, Nacho Gascon, Mariano Garcia, Paweł Gusnar, Andrzej Rzymkowski, a także muzyków innych specjalności.

Ogółem doktorant wziął udział w 22 warsztatach, 7 seminariach, 8 konkursach, prowadził dwukrotnie warsztaty, wykonał 45 koncertów solowych i 16 kameralnych, w tym 10 z Ensemble International de Saxophones.

Podczas nauki w Państwowej Szkole Muzycznej II stopnia im. Karola Szymanowskiego w Katowicach i w czasie studiów w Warszawie kandydat zajmował się także muzyką jazzową i rozrywkową. W okresie nauki w średniej szkole muzycznej pobierał lekcje improwizacji jazzowej u mgr Krzysztofa Kapela. W tym czasie był członkiem kilku big bandów. W 2007 roku wraz z Big Bandem „Śląsk”, otrzymał I miejsce na Festiwalu Muzyki w Wołogradzie. Podczas studiów w Warszawie wraz z zespołem Happy Big Band z Mysłowic zdobył I miejsce na New York Wind Band Festival w Nowym Jorku. W tym okresie koncertował również z Big Bandem „Akwarium”.

Zaprezentowany przez doktoranta życiorys przedstawiony został w sposób rzeczowy i poparty właściwą dokumentacją. Pewne niejasności dotyczą jedynie okresu studiów w Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu. Należałoby uściślić czy Pan Jarosz je kontynuuje czy (i kiedy) zakończył edukację w tej uczelni.

OCENA PRACY DOKTORSKIEJ

Praca doktorska mgra Jakuba Jarosza pt. „Rozwój i znaczenie belgijskiej muzyki saksofonowej od połowy XIX wieku do czasów współczesnych” składa się z dzieła artystycznego zarejestrowanego na nośniku elektronicznym - płycie CD, oraz dysertacji podzielonej na rozdziały i podrozdziały, stanowiącej nieodłączną część pracy pod wspomnianym tytułem.

Ocena dzieła artystycznego

Dzieło artystyczne obejmuje następujące pozycje:

Jean-Baptiste Singelée – *Concerto op. 57* (1858)
Nazaire Beeckman – *Elegie* (1869)
Georges Lonque – *Images d'Orient op. 20* (1935)
Marcel Poot – *Ballade* (1948)
Jean Absil – *Sonate* (1963)
Piet Swerts – *Klonos* (1993)
Michel Lysight – *Labyrinthes* (1997)
Alain Crepin – *Sax in Fire* (2012)

Wykonawcy:

Jakub Jarosz – saksofon altowy i tenorowy

Krzysztof Augustyn – fortepian

Reżyser nagrania – Kamil Madoń

Omawiana płyta zawiera utwory belgijskich kompozytorów tworzących na saksofon od powstania tego instrumentu do czasów współczesnych. Dobór repertuaru przedstawionego w nagraniach jest zgodny z koncepcją pracy doktorskiej. Obejmuje on przekrój belgijskiej muzyki saksofonowej w ujęciu historycznym.

Doktorant realizując poprzez dzieło artystyczne koncepcję programową swojej pracy doktorskiej przedstawił ważne elementy ewolucji belgijskiej muzyki saksofonowej ze szczególnym uwzględnieniem jej tendencji rozwojowych w ostatnich dziesięcioleciach. Stał on przy tym wobec konieczności dokonania bardzo trudnego wyboru zaledwie kilku pozycji spośród bogatej spuścizny belgijskich twórców. Ostateczna selekcja utworów zawartych na płycie CD została dokonana w sposób głęboko przemyślany i logiczny. Wybrane kompozycje należy uznać za reprezentatywne dla omawianych okresów rozwoju belgijskiej muzyki saksofonowej.

Pod względem warsztatu wykonawczego i interpretacji artystycznej realizację nagrań oceniam pozytywnie. W grze saksofonisty wyraźnie słychać wielką swobodę techniczną, płynne naturalne frazowanie, zarówno w wykonywaniu utworów opartych o tradycyjny język muzyczny (Georges Lonque – *Images d'Orient*, Marcel Poot – *Ballade*, Jean Absil – *Sonate*), jak i w tych wykorzystujących nowoczesne środki wyrazu. Wykonawca szczególnie dobrze poradził sobie ze stosunkowo skomplikowaną rytmiką i zróżnicowanym metrum w trzech ostatnich utworach zarejestrowanych na płycie (Piet Swerts – *Klonos*, Michel Lysight – *Labyrinthes*, Alain Crepin – *Sax in Fire*). Są one zrealizowane w sposób bardzo sugestywny, emocjonalnie zaangażowany, niemalże bezbłędny technicznie. Zarówno frazowanie jak i dobór środków wyrazowych jest starannie przemyślany, oddający doskonale specyficzny i jakże odmienny charakter każdego z tych utworów, nadając im wysoki walor duchowości, właściwy tylko dla twórczości o bardzo wysokiej próbie artystycznej.

Dwa pierwsze utwory zarejestrowane przez doktoranta na płycie, stylistycznie i chronologicznie przynależące do epoki XIX wiecznego romantyzmu, są wykonane poprawnie pod względem technicznym, jednak brzmiały niezbyt finezyjnie. Doktorant trafnie zauważa w swojej dysertacji jak wielkie wrażenie robił na pierwszych słuchaczach, niezwykle piękny, ciepły, aksamitny rodzaj brzmienia saksofonu. Próba osiągnięcia tego typu barwy, szczególnie w wyższych rejestrach, dałaby moim zdaniem ciekawszy rezultat estetyczny, a utwory te zabrzmiałyby bardziej przekonująco.

Na podkreślenie zasługuje wysoki profesjonalizm i świetne przygotowanie pianisty oraz wyśmienita współpraca obu muzyków w każdym przedstawionym na płycie nagraniu.

Pomimo wyrażonych wcześniej zastrzeżeń, biorąc pod uwagę walory artystyczne dzieła, jego wartości poznawcze, wysokie umiejętności techniczne i wielką muzykalność kandydata, prezentację dzieła oceniam bardzo pozytywnie.

Ocena dysertacji

Dysertacja obejmuje następujące rozdziały:

1. Wstęp
2. Adolphe Sax – belgijski konstruktor saksofonu
 - 2.1 Sytuacja społeczna XIX – wiecznej Belgii
 - 2.2 Dinant – dzieciństwo Saxa i stolica saksofonu
 - 2.3 Adolphe Sax w Paryżu
 - 2.4 Wpływ Adolphe Saxa na środowisko kompozytorskie oraz promocję saksofonu w XIX wieku
 - 2.5 Pierwsi belgijscy wirtuozi saksofonu
3. Królewskie Konserwatorium w Brukseli jako główne centrum rozwoju saksofonu w Belgii
 - 3.1 Rola Francoise-Joseph Fetisa w utworzeniu klasy saksofonu w Konserwatorium
 - 3.2 Francois Daneels jako pierwszy profesor – saksofonista
 - 3.3 Współczesne klasy saksofonu w Belgii
 - 3.4 Pozostałe centra promocji i rozwoju saksofonu w Belgii
4. Międzynarodowy Konkurs Saksofonowy Adolphe Sax’a w Dinant (Adolphe Sax International Competition)
 - 4.1 Geneza powstania konkursu oraz historia poprzednich edycji
 - 4.2 Belgijski zwycięzca – Simon Diricq. Wywiad o współczesnej muzyce belgijskiej
 - 4.3 Pozostałe ważne konkursy z udziałem saksofonu na terenie Belgii
5. Nazaire Beeckman i Jean Baptiste Singelée jako pierwsi kompozytorzy muzyki saksofonowej w Belgii
 - 5.1 Nazaire Beeckman – życie i twórczość
 - 5.2 Jean-Baptiste Singelée jako znacząca postać w rozwoju saksofonu w XIX wieku
 - 5.3 Analiza wybranej literatury - Nazaire Beeckman – *Elegie* oraz Jean Baptiste Singelée – *Concerto*
 - 5.4 Problematyka wykonawcza
6. Saksofon w Belgii w pierwszej połowie XX wieku
 - 6.1 Spowolniony rozwój saksofonu oraz jego uzasadnienie
 - 6.2 Georges Lonque życie i twórczość
 - 6.3 Analiza wybranej literatury - Georges Lonque – *Danse L’orient*
 - 6.4 Problematyka wykonawcza
7. Marcel Poot i Jean Absil jako wpływowi belgijscy kompozytorzy XX wieku
 - 7.1 Jean Absil - życie i charakterystyka twórczości
 - 7.2 Marcel Poot – sylwetka kompozytora
 - 7.3 Analiza wybranej literatury - Marcel Poot – *Ballade* oraz Jean Absil – *Sonate*
 - 7.4 Problematyka wykonawcza
8. Alain Crepin
 - 8.1 Biografia kompozytora oraz jego wpływ na rozwój saksofonu w Belgii i na świecie

- 8.2 Analiza wybranej literatury - Alain Crepin – *Sax in Fire*
- 8.3 Problematyka wykonawcza
- 8.4 Wywiad z kompozytorem
- 9. Michel Lysight
 - 9.1 Życie i twórczość
 - 9.2 Analiza wybranej literatury - Michel Lysight - *Labyrinthes*
 - 9.3 Problematyka wykonawcza
 - 9.4 Wywiad z kompozytorem
- 10. Piet Swerts
 - 10.1 Biografia kompozytora oraz jego dokonania
 - 10.2 Analiza wybranej literatury
 - 10.3 Problematyka wykonawcza
 - 10.4 Wywiad z kompozytorem
- 11. Saksofon w Belgii po 1980 roku
- 12. Podsumowanie

We wstępie do swojej pracy kandydat nakreśla nadrzędne cele przyświecające mu przy wyborze tematu pracy doktorskiej. Jej dwa główne założenia to przedstawienie wartościowych, a zbyt mało zdaniem autora znanych dzieł belgijskiej literatury saksofonowej, oraz udokumentowanie jej doniosłej roli w rozwoju saksofonistyki światowej

Rozdział 2 zawiera informacje o charakterze historycznym. Dotyczą one miejsca, w którym urodził się twórca saksofonu, Adolphe Sax. Autor w kolejnych podrozdziałach opisuje pokrótce jego życiowe osiągnięcia, oraz różnego rodzaju trudności, które napotykał realizując swoje powołanie po osiedleniu się w Paryżu. Znajdują się tu również informacje na temat pierwszych belgijskich wirtuozów saksofonu.

Kolejne rozdziały obejmują proces wprowadzenia saksofonu do życia muzycznego w Belgii, poczynając od otwarcia pierwszej akademickiej klasy saksofonu w Konserwatorium Królewskim w Brukseli w XIX wieku poprzez jej rozwój w kolejnym stuleciu. Doktorant szczególnie skupia się tu na osobie Francoisa Daneelsa, uważanego za twórcę t.zw. belgijskiej szkoły saksofonowej. Wymienia też inne akademickie ośrodki saksofonowe współczesnej Belgii.

Dużo informacji zawiera rozdział poświęcony Międzynarodowemu Konkursowi Saksofonowemu Adolphe Saxa w Dinant, który zdaniem autora jest obecnie najważniejszym konkursem saksofonowym na świecie.

Począwszy od rozdziału 5 kandydat koncentruje się na belgijskiej literaturze saksofonowej, cofając się początkowo do kompozytorów XIX wieku i przechodząc stopniowo do czasów współczesnych. Rozdziały od 5 do 10 włącznie zbudowane są z tematycznie ułożonych podrozdziałów: życie i twórczość danego kompozytora – utwór – analiza wybranej literatury – problematyka wykonawcza - wywiad z kompozytorem (począwszy od rozdziału 8)

W rozdziale 6 znajdujemy dodatkowo informacje na temat spowolnienia w rozwoju muzyki saksofonowej w Belgii w pierwszej połowie XX wieku. W rozdziale 8 pracy autor opisuje sytuację saksofonu w Belgii po roku 1980. W zakończeniu zamieszczone jest syntetyczne podsumowanie i końcowe wnioski kandydata sformułowane na podstawie przeprowadzonych przez niego badań naukowych.

Temat podjęty przez doktoranta wzbudził we mnie ogromną ciekawość. Spodziewałem się przeczytać pracę wnikliwą, popartą zarówno wielkim entuzjazmem badacza, jak i starannością w formułowaniu przekazywanych treści. Moje wrażenia po wnikliwej analizie przedłożonej mi dysertacji przyjmuję z dużą dozą ambiwalencji.

Z jednej strony podjęty temat jest z pewnością godny uwagi. Praca zawiera wiele szczegółowych, interesujących i ważnych informacji. Wysoko oceniam przeprowadzoną analizę każdej z kompozycji. Mimo pewnych mankamentów językowych pozytywnie oceniam też wywiady z artystami i kompozytorami.

Z drugiej strony praca jest obarczona wieloma kardynalnymi błędami. Przede wszystkim razi brak jednorodnego języka stylistycznego, a wiele obszernych fragmentów robi wrażenie pisanych w pośpiechu, na kolanie. Odnoszę wrażenie, że mogłyby to być robocze notatki, które autor pozostawił sobie do późniejszego rozwinięcia, bądź uporządkowania. Pomijam tutaj usterki interpunkcyjne, te można byłoby potraktować jako drobne błędy nie wpływające zasadniczo na ocenę pracy. Mam na myśli składnię, niewłaściwe słownictwo, używanie kolokwializmów, oraz niepełnych zdań, które byłyby być może zrozumiałe w mowie potocznej i konwersacji, w pracy pisemnej są niedopuszczalne (szczególnie na poziomie naukowym). Nie do przyjęcia są również tłumaczenia cytatów, często jakby przeklejone z automatycznego tłumacza, bez dopracowania językowego.

Pod względem gramatycznym praca zawiera bardzo wiele niedociągnięć. Autor niekonsekwentnie używa czasów. Opisując zdarzenia, które miały miejsce w przeszłości stosuje wymiennie czas teraźniejszy i przeszły, z przewagą tego pierwszego. Poprawne byłoby w takich przypadkach konsekwentne użycie czasu przeszłego. Należałoby też przyjąć jednolitą odmianę nazwisk. Kandydat w większości przypadków nie odmienia ich wcale, w kilku przypadkach stosuje odmianę, przy tym nie zawsze poprawnie.

W zestawieniach nauczycieli akademickich doktorant tytułuje każdego z nich profesorem. Co prawda w Belgii używa się tego określenia w stosunku do nauczycieli (w podobnym znaczeniu jak w Polsce w szkołach średnich), jednak w pracy doktorskiej należałoby się trzymać tytułów naukowych/akademickich, albo uzasadnić odrębnym zdaniem potrzebę użycia zastosowanej nomenklatury.

Do innego typu mankamentów przedstawionej pracy należy częste używanie tych samych słów blisko siebie i liczne literówki. Ponadto wymagają poprawienia pewne lapsusy językowe w spisie treści (rozdziały: 4.1, 4.2, 5.3, 6.1).

Pod względem merytorycznym praca wnosi wiele treści o dużych walorach poznawczych, jednak i pod tym względem jest niejednorodna i zawiera sporo nieścisłości, które w pracy naukowej nie powinny mieć miejsca. Szczególnie niechlujnie napisane są rozdziały początkowe od 1 do 3 włącznie. Zawarte w nich wątki są niekompletne. Kandydat winien zweryfikować zwłaszcza informacje dotyczące biografii Elise Hall oraz historii powstania *Rapsodii* na saksofon i orkiestrę Claude Debussy'ego. Należałoby uzupełnić informacje na temat *1 Koncertu* na saksofon i orkiestrę Paula Gilsona.

Nie jest atutem przedstawionej dysertacji jej dość jednostronny charakter. Tytuł pracy obliguje do wszechstronnej analizy rozwoju belgijskiej muzyki saksofonowej, tymczasem autor koncentruje się niemal całkowicie na ośrodku brukselskim. Niewątpliwie, ze względu na wpływ jaki wywiera on na rozwój sztuki muzycznej w Belgii, oraz z powodu uwarunkowań historycznych Konserwatorium w Brukseli zajmuje najważniejszą pozycję. Gdyby jednak kandydat poświęcił nieco więcej miejsca innym

centrom kształcenia saksofonowego znajdującym się na terenie Belgii (mam tu na myśli takie szkoły wyższe jak: Królewskie Konserwatoria w Antwerpii, Mons, Liege i Lemmensinstituut w Leuven), praca byłaby niewątpliwie pełniejsza. Należałoby ją wzbogacić o kilka dodatkowych nazwisk kompozytorów i saksofonistów działających w tym kraju. Nie od rzeczy byłoby wspomnieć także o wpływach niderlandzkich w dziedzinie saksofonistyki belgijskiej. Dotyczy to zarówno kompozytorów, jak i wykonawców i dydaktyków.

Oprócz wymienionych braków, praca zawiera również akapity nie związane bezpośrednio z podjętym przez doktoranta tematem. Radziłbym jeszcze raz przeanalizować ją pod kątem zborności treści z tematem.

Konkluzja

Podsumowując stwierdzam, iż kandydat w sferze wykonawczej wykazuje się błyskotliwą techniką gry, swobodą w kształtowaniu narracji muzycznej, w sposób świadomy wykorzystuje swój warsztat wirtuozowski. Dzieło artystyczne wysoko oceniam i przyjmuję bez zastrzeżeń.

Na płaszczyźnie naukowej doktorantowi brak odpowiedniego przygotowania i wystarczającej staranności koniecznych do sformułowania pracy na poziomie akademickim.

Choć opis dzieła artystycznego, mówi wiele na temat belgijskiej twórczości saksofonowej, to jego zawartość można rozpatrywać jedynie w sensie pewnego potencjału, gdyż w formie przedstawionej mi do oceny nie spełnia on kryteriów pracy ściśle naukowej.

Treść wielu rozdziałów została potraktowana przez autora w sposób niespójny i bałaganiarski, a słownictwo jakim się posługuje często nie spełnia wymogów akademickich. Pojawiające się błędy rzeczowe, stylistyczne, gramatyczne i interpunkcyjne potwierdzają lekceważące podejście autora do podjętego przedsięwzięcia.

Niniejszym stwierdzam, iż kandydat spełnił tylko częściowo wymagania art. 13 ustawy z dnia 14.03.2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r. poz. 1789 z późniejszymi zmianami).

W świetle podniesionych wcześniej mankamentów dotyczących przedłożonej mi dysertacji na podstawie art. 6 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora, wnioskuję o poprawę opisu dzieła artystycznego.

Dariusz Samól

